

punktet, kan jeg ikke tiltræde den Formening, at man fra Regeringens Side har gjort Ret i at sige, at dette Forbud var en Nullitet, og jeg synes ogsaa, at alt dette forudsat, maatte man lade Politimyndighederne selv bedømme, om det var et Tilfælde, hvor de skulde anvende deres Magt eller ikke. Jeg tvivler paa, at det er rigtigt at Politimyndighederne i saadanne Tilfælde, forinden de handle efter deres Overbevisning om, hvad de bør gøre, skulle spørge den overordnede Myndighed. Den ærede Justitsminister maa ogsaa tillade mig at sige, at jeg ikke kan tiltræde hans Bemærkning om, at Forordningen af 6te April 1842 ikke kan anvendes overfor Dvrighedsmyndigheder, af den Grund, at da den blev givet, havde Dvrigheden en saadan Magt, at den ikke kunde rammes ved Forbud. Jeg synes, at denne Betragtning ikke kan være rigtig, thi hvis denne Lovgivning forandres, saaledes som det stete ved Grundloven, som siger, at nu skal Dvrigheden ogsaa kunne rammes ved Domstolene, forekommer det mig, at de forebyggende eller eksekutive Midler, som den har stabt, ogsaa for Fremtiden maa finde Anvendelse lige over for Dvrigheden.

Saaledes staar altsaa denne Sag for mig; den har sikkert i den offentlige Dm-tale faaet større Dimensioner, end den skulde have haft, men den er, som sagt, nu et tilbagelagt Stadium. Den har jo sat Sindene i stærk Bevægelse, og, pudsig nok, ikke blot her i Danmark men ogsaa i Udlandet. Jeg kan ikke slutte uden at sige, hvor det ligefrem har møret mig, at jeg, da Sagen var oppe, endogsaa fik et Udsklip af en fransk Avis sendt, som siger: Det er dog et lykkeligt Land, det kære Danmark, thi der er det saaledes, at denne Regeringshandling har vaakt Dvrig hos alle Menneſter, hvad enten de ere Højremænd eller Venſtremænd. Hvilket lykkeligt Land, hvor Folk tør være deres Overbevisning bekendt, hvad enten de høre til det ene Parti eller til det andet! Havde det været i Frankrig, saa havde naturligvis Regeringens Tilhængere staaet paa Regeringens Side og dens Modstandere staaet paa den anden Side. Naå, jeg kunde jo ikke lade være at smile lidt deraf. Men naar vi saaledes have kunnet tale fra forskellige Sider om denne Sag, saa er det, fordi hele Kvæſtionen i Virkeligheden ikke ligger fremme, saaledes at man kan sige, at der er handlet galt eller rigtigt paa den ene eller den anden Side. Det fører jo tit Kamp og Strid med sig, og det eneste, der bliver tilbage i Sagen, er efter min Mening Bevarelsen af den juridiske Kvæſtion, som jeg nu har tilladt mig at pege paa for ærede Medlemmer.

Formanden: Da Tiden er saa langt fremrykket, og der endnu er to Talere, som have begæret Ordet, anser jeg det for rigtigt at slutte dette Møde og ansætte det næste Møde til i Morgen Kl. 1 1/2. Dagsordenen vil da være:

Fortsættelse af:

Forespørgsler af 4de Medlem for 1ste Kredss (Oct. Hansen) henholdsvis til Justitsministeren og Ministeren for offentlige Arbejder.

Mødet hævet Kl. 5. 5'.

Tiende Møde.

Lørdagen den 9de November 1895, Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Ved Strivelse af 8de ds. har Folketingets Formand til Lands-tinget oversendt Forslag til Lov om Medlæggelse af Endelave Lodseri i den Form, hvori det er vedtaget i Folketinget, med Anmodning om, at det maa blive forelagt for Landstinget. Forelæggelsen sker herved. Eksemplarer af Lovforslaget ere ombudte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af Forespørgsler af 4de Medlem for 1ste Kredss (Oct. Hansen) henholdsvis til Justitsministeren og Ministeren for offentlige Arbejder.

Rump: Da jeg i Gaar begærede Ordet i Anledning af den foreliggende Sag, var det, forinden min ærede Sidemand (Roch) havde haft Ordet, og han har i stort Omfang anført det samme, som jeg havde at sige.